

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาธุรกิจโรงแรม
ที่ได้รับการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1
สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเล็งนกทา
The achievement of the hotel business learning using
CIPPA model for the First-Year Vocational Certificate
Students in hotel major, Loengnoktha Vocational College.

เพียรจิตร์ ศรีอุบล (Pianjit Sriubon)¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาธุรกิจโรงแรมโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล และ 2) ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลในวิชาธุรกิจโรงแรมของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเล็งนกทา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวนนักเรียน 40 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล 2) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล 3) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ผลการวิจัย พบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาธุรกิจโรงแรมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม ที่ใช้วิธีการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมี

¹ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการออกแบบการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
Graduate Student, Master of Education Instructional Design, Suan Sunandha Rajabhat University
E-mail: bow01pik03@gmail.com

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล ในวิชาธุรกิจโรงแรมของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: การเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล, ธุรกิจโรงแรม, นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Abstract

This research aimed to 1) compare the learning achievement of the hotel business course before and after learning by the CIPPA model, and 2) examine the satisfaction towards learning by CIPPA model in Hotel business course of first-year vocational students in hotel studies. The sample in this research were 40 first-year students studying in the hotel major, at Loengnoktha Vocational College who studied in the Semester 2, Academic Year 2020. Target sample were chosen by using purposive sampling. The research instruments were 1) lesson plan using CIPPA model, 2) the achievement test and 3) the questionnaire. The results revealed that 1) the achievement of students learning in hotel business by using CIPPA model after studying was higher than before studying at the .05 statistically significant level and 2) the overall satisfaction of students towards learning using CIPPA Model overall was at the highest level.

Keywords: CIPPA learning, Hotel business, Vocational Certificate Students, Achievement.

1. บทนำ

ปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมและสังคมมนุษย์ อันเนื่องมาจากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ส่งผลให้มีการปรับปรุงกลไกและพัฒนาคุณภาพการศึกษา ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 พ.ศ. 2560-2564 จึงได้มุ่งเตรียมเด็กและเยาวชนให้มีพื้นฐานจิตใจที่ตรงงาม มีจิตสาธารณะพร้อมทั้งมีสมรรถนะทักษะความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต อันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560) ซึ่งในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 มาตรา 22 และ 23 ได้กำหนดแนวทางในการจัดการศึกษาไว้ว่า การจัดการศึกษา ต้องยึดหลักผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ในกระบวนการจัดการศึกษา ถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพในการจัดการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนและบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษาต่าง ๆ รวมทั้งความรู้ทักษะในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข ครูซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้สอน ผู้จัดการศึกษาจะต้องเป็นผู้ออกแบบกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบต่าง ๆ ให้เหมาะสมและเปลี่ยนแปลงบทบาท จากเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้เพียงอย่างเดียวเป็นผู้ชี้แนะผู้ช่วยเหลือส่งเสริมและสนับสนุนผู้เรียนในการแสวงหาความรู้ จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ

การจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2558 กลุ่มสาขาวิชาชีพการโรงแรม จึงยึดหลักการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ความสำคัญในเรื่องการจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง สามารถจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบที่ผู้เรียนสนใจและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในความสัมพันธ์วิชาชีพในการวางแผนแก้ไขปัญหาและการจัดการทรัพยากรในการดำเนินงานได้อย่างเหมาะสม มีส่วนร่วมในการพัฒนาวิชาการ ริเริ่มสิ่งใหม่ มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ผู้อื่นและหมู่คณะ เป็นอิสระในการปฏิบัติงานที่ซับซ้อนหรือจัดการงานอื่นมีส่วนร่วมที่เกี่ยวกับการวางแผน การประสานงานและการประเมินผล รวมทั้งมีคุณธรรมจริยธรรมที่เหมาะสม (สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา, 2558)

ปัญหาของการจัดการเรียนการสอนในภาพรวมของประเทศไทยโดยทั่วไป ผลการเรียนรู้ยังต้องปรับปรุงด้านความรู้ความสามารถในการแก้ปัญหา การใช้ภาษา ในการสื่อสาร การนำความรู้ทางคณิตศาสตร์ การจัดการกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ไปใช้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนไม่มีโอกาสเลือกเรียนตามความสนใจหรือความถนัด ของตนเอง รวมไปถึงการไม่รับโอกาสที่จะใช้วิธีการหรือทักษะกระบวนการต่าง ๆ มาแก้ปัญหาด้วยตนเอง นอกจากนี้นักเรียนยังไม่มีโอกาสในการคิด ไม่สามารถวิเคราะห์ ปัญหาและไม่รู้จักเลือกใช้ข้อมูลที่ต้องเหมาะสม (ลินดา สว่างศรี, 2558) ครูในยุคปฏิรูป จะต้องเปลี่ยนแนวคิดในเรื่องการจัดการเรียนการสอนจากการที่ตัวครูเป็นศูนย์กลาง มาเน้นที่ตัวผู้เรียน โดยครูจะต้องเปลี่ยนบทบาทจากการเป็นผู้สอนมาเป็นบทบาทผู้ ที่เอื้ออำนวยความสะดวกเรียนรู้เป็นผู้ให้คำปรึกษาโดยสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดวิเคราะห์ ลงมือ ทำเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-Directed learning) เพื่อจะได้รู้จักตนเอง เข้าใจตนเองมากขึ้น ซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ที่แท้จริง (ลินดา สว่างศรี, 2558)

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในกลุ่มสาขาวิชาการโรงแรมตามหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงพุทธศักราช 2557 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา สังกัดสำนักการอาชีวศึกษาเอกชน เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีทั้งเนื้อหาวิชาการ และการฝึกปฏิบัติ ทางวิทยาลัยพบว่า ช่วงปีการศึกษา 2561-2562 มีนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาธุรกิจโรงแรม ในระดับ ต่ำกว่าเกณฑ์ โดยในปีการศึกษา 2561 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 75.46 และใน ปีการศึกษา 2561 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละเท่า 71.25 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ ร้อยละ 80 ยังไม่บรรลุเป้าหมายเนื่องจากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในด้านความสามารถใช้ภาษา การลงปฏิบัติจริง การตัดสินใจและแก้ปัญหาายังต้องปรับปรุงแก้ไข สาเหตุอาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้มากกว่าเป็นผู้ชี้แนะวิธีการ หาความรู้ และไม่ได้ฝึกให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง หรือจำลองสถานการณ์จริง ส่งผลให้ผู้เรียนขาดกระบวนการคิด วิเคราะห์การแก้ปัญหา และการวางแผนอย่างเป็น ขั้นตอน

การสอนโดย CIPPA MODEL เป็นการจัดการเรียนรู้แบบหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ได้ปฏิบัติจริงในลักษณะของการจัดประสบการณ์การเรียนการสอนสิ่งที่นักเรียน อยากรู้ อยากรู้ ศึกษา หรืออยากหาประสบการณ์โดยการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง มีการใช้

กระบวนการทางวิทยาศาสตร์รู้จักวางแผนการศึกษาอย่างเป็นระบบและหาคำตอบที่นักเรียนอยากรู้ด้วยตนเองทำให้สามารถสรุปองค์ความรู้ที่ได้รับเป็นความรู้ติดตัว นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ (รัฐญา จิตติมากร, 2557) ซึ่งหลักในการจัดการเรียนรู้จะประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินการ 7 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม เป็นการดึงความรู้เดิมของผู้เรียนในเรื่องที่จะเรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตน ซึ่งผู้สอนอาจใช้วิธีการต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลาย ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่ เป็นการแสวงหาความรู้ใหม่ของผู้เรียนจากแหล่งข้อมูลหรือแหล่งความรู้ต่าง ๆ ซึ่งครูอาจจัดเตรียมมาให้ผู้เรียนหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนไปแสวงหาก็กได้ ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ เชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจกับข้อมูล/ความรู้ที่หามาได้ ผู้เรียนจะต้องสร้างความหมายของข้อมูล/ประสบการณ์ใหม่ ๆ โดยใช้กระบวนการต่าง ๆ ด้วยตนเอง เช่น ใช้กระบวนการคิด และกระบวนการกลุ่มในการอภิปรายและสรุปความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลนั้น ๆ ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยการเชื่อมโยงจากความรู้เดิม ขั้นที่ 4 แลกเปลี่ยนความเข้าใจกับกลุ่ม เป็นขั้นที่ผู้เรียนอาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตน รวมทั้งขยายความรู้ความเข้าใจของตนให้กว้างขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้แบ่งปันความรู้ความเข้าใจของตนแก่ผู้อื่น และได้รับประโยชน์จากความรู้ความเข้าใจของผู้อื่นไปพร้อม ๆ กัน ขั้นที่ 5 การสรุปและจัดระเบียบความรู้เป็นขั้นของการสรุปความรู้ที่ได้รับทั้งหมด ทั้งความรู้เดิมและความรู้ใหม่และจัดสิ่งที่เรียนให้เป็นระเบียบเพื่อช่วยให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ง่าย ขั้นที่ 6 การปฏิบัติและ/หรือการแสดงผลงาน เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงผลงานการสร้างความรู้ของตนให้ผู้อื่นรับรู้ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้ต่อยุ่หรือตรวจสอบความเข้าใจของตนและช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ความคิดสร้างสรรค์ แต่หากต้องมีการปฏิบัติตามข้อความรู้ที่ได้ ขั้นนี้จะเป็นขั้นปฏิบัติและมีการแสดงผลงานที่ได้ปฏิบัติด้วย ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้ เป็นขั้นของการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการนำความรู้ความเข้าใจของตนไปใช้ใน สถานการณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลายเพื่อเพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจ ความสามารถในการแก้ปัญหา และความจำเป็นในเรื่องนั้น ๆ (ทีศนา แคมมณี, 2560) ซึ่งหลักการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล มีแนวคิดในการออกแบบกิจกรรมหลายประการ แต่ละประการจะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เนื่องจากผู้เรียนมีบทบาทสำคัญที่สุดกับการเรียนการสอน รูปแบบ

ชิปปาโมเดลจึงมีการออกแบบกิจกรรมที่สอดคล้องกับวัยวุฒิ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เช่น 1. การจัดการเรียนรู้ที่เอื้ออำนวยให้เกิดการสร้างความรู้ เนื่องจากความคิดพื้นฐานที่เชื่อว่าในสมองของผู้เรียนมีได้มีแต่ความว่างเปล่าแต่ทุกคนมีประสบการณ์เดิมของตนเอง เมื่อได้รับ ประสบการณ์ใหม่ สมองจะพยายามปรับข้อมูลเดิมที่มีอยู่ โดยการต่อเติมเข้าไป ในกรณีที่มีข้อมูลเดิม และข้อมูลใหม่ไม่มีความขัดแย้งกัน แต่ถ้าขัดแย้งกันก็จะปรับโครงสร้างของข้อมูลเดิมเพื่อให้สามารถ รับข้อมูลใหม่ได้ ซึ่งอาจทำให้โครงสร้างความรู้นั้นก็สมบูรณ์ ถ้าผู้สอนสามารถออกแบบการจัดการ เรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำตามแนวความคิดนี้ ผู้เรียนก็จะสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองได้ 2. การจัดการเรียนรู้ที่เอื้ออำนวยให้เกิด การปฏิสัมพันธ์ คือ การจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้กระทำสิ่งต่าง ๆ 3. การจัดการเรียนรู้ที่อำนวยให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย คือ การจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเคลื่อนไหว อวัยวะหรือกล้ามเนื้อต่าง ๆ เป็นระยะ ตามความเหมาะสมกับวัยวุฒิ ภาวะและความสนใจ ของผู้เรียน 4. การจัดการเรียนรู้ที่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการ คือ การจัดการ เรียนรู้ที่ ให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ผ่านกระบวนการต่าง ๆ เช่น กระบวนการแสวงหา ความรู้ กระบวนการกลุ่ม กระบวนการทำงาน กระบวนการอื่น ๆ โดยการจัดกิจกรรม สถานการณ์ หรือกำหนดให้ผู้เรียน หาข้อมูลหรือความรู้โดยใช้กระบวนการดังกล่าว เป็นเครื่องมือ 5. การจัดการเรียนรู้ที่อำนวยให้เกิดการประยุกต์ใช้ความรู้ คือ การจัดการ เรียนรู้ที่ ผู้เรียนมีโอกาสได้กระทำสิ่งต่าง ๆ เช่น ได้นำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ที่หลากหลาย ได้ฝึกฝนพฤติกรรมการเรียนรู้จนเกิดความชำนาญโดยผู้สอนจัดสถานการณ์ แบบฝึกหัด หรือโจทย์ปัญหาให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำ เพื่อให้เกิดความมั่นใจ และความชำนาญในการที่จะนำเอาความรู้นั้นมาใช้ในชีวิตจริง (นวลจันทร์ ปารณีนัน, 2560)

จากหลักการแนวคิดดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ ชิปปาโมเดล เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สามารถตอบสนองความแตกต่างของผู้เรียน มีกระบวนการและขั้นตอนที่สามารถฝึกให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเต็ม ศักยภาพ ส่งผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น สามารถพัฒนาทักษะกระบวนการ ทำงานต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง ดังผลงานวิจัยของ เสาวภา พรหมทา (2558) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ และเทคโนโลยีเรื่อง ธุรกิจในชีวิตประจำวัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า แผนการจัดการกิจกรรม การเรียนรู้แบบชิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีเรื่องธุรกิจในชีวิต

ประจำวัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ 86.01/84.74 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา เรื่องธุรกิจในชีวิตประจำวัน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เท่ากับ 0.7399 และคิดเป็นร้อยละ 73.99 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้
การงานอาชีพและเทคโนโลยีเรื่องธุรกิจในชีวิตประจำวัน อยู่ในระดับมาก และงานวิจัย
ของอิตารัตน์ เงินวิลัย และสมจิต จันทร์ฉาย (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนและทักษะกระบวนการทำงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระ
การเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนโมเดลซิปปา
พบว่า ทักษะกระบวนการทำงาน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนโมเดลซิปปา (CIPPA
Model) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ย
หลังเรียน = 11.35 และคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน = 9.35 และผลการศึกษาความพึงพอใจ
ของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนโมเดลซิปปา
(CIPPA Model) ในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีภาพรวมอยู่ใน
ระดับมาก = 4.61

การจัดกิจกรรมที่เหมาะสมต่อการเรียนวิชาธุรกิจโรงแรม คือการจัดกิจกรรม
ตามขั้นตอนแบบซิปปา (CIPPA MODEL) เพราะเป็นแบบประสานห้าแนวคิดหลัก คือ
แนวคิดการสร้างความรู้ แนวคิดกระบวนการกลุ่มและการเรียนรู้แบบร่วมมือการเรียนรู้
แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้กระบวนการ
และแนวคิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมแบบซิปปาเป็นวิธีหนึ่งในการจัดการ
เรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนค้นคว้า รวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง การมีส่วนร่วมในการสร้างความรู้
การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ การได้เคลื่อนไหว แนวทางในการ
จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในกิจกรรมทั้งทางร่างกาย สติ
ปัญญาและอารมณ์ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถทำงานได้บรรลุตามเป้าหมาย ดังนั้นการ
จัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบซิปปาจึงเหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนในวิชา
ธุรกิจโรงแรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
อย่างเต็มที่เต็มศักยภาพ มีโอกาสฝึกปฏิบัติจริง และสามารถนำกระบวนการทำงานไป
ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน พัฒนาความสามารถด้านต่าง ๆ (ชาติชาย วุฒินากุล, 2560)

ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนซึ่งเคยประสบปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วิชาธุรกิจโรงแรม นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำส่งผลให้การจัดกิจกรรมไม่บรรลุ ตามมาตรฐานการเรียนรู้และผลการเรียนที่คาดหวัง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่ศึกษาผล การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการเรียนรู้แบบชิปปาในวิชาธุรกิจโรงแรม ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่1 เพื่อเป็นแนวทางพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ฝึกฝน ให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการทำงาน รู้จักการทำงานและจัดการอย่างเป็นระบบมุ่งเน้น ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ในวิชาธุรกิจโรงแรม ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ของการเรียน การสอนที่ตั้งไว้ และเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพสูงสุดตลอดจนส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถ ของตนเองในด้านธุรกิจโรงแรมให้ดียิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาธุรกิจโรงแรมโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล

2.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลรายวิชาธุรกิจโรงแรม ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม

3. สมมติฐานของการวิจัย

3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชารายวิชาธุรกิจโรงแรมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา ที่ได้รับการเรียนรู้ แบบชิปปาโมเดลหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3.2 ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลในวิชาธุรกิจโรงแรมของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก

4. วิธีดำเนินการวิจัย

4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

4.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา อำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 4 ห้องเรียน นักเรียนทั้งสิ้นรวม 160 คน โดยแต่ละห้องเรียนมีการจัดการเรียนการสอนแบบคละความสามารถทั้งแก่ปานกลาง และอ่อน

4.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา อำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 40 คน คือห้อง 1/2 ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

4.1.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

- (1) ตัวแปรอิสระ คือ การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล
- (2) ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาธุรกิจโรงแรม และความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล

4.2 ขั้นตอนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง จากนักเรียนทั้งหมด 4 ห้อง มีจำนวนนักเรียน 160 คน กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 1 ห้อง มีจำนวนนักเรียน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาธุรกิจโรงแรม และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล

4.3 การหาคุณภาพของเครื่องมือ

4.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล ที่วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาหาข้อมูลพื้นฐานและได้นำขั้นตอนของซิปปาโมเดล จำนวน 7 ขั้น ได้แก่ ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจ/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่มเป็นขั้นที่ผู้เรียนอาศัยกลุ่ม ขั้นที่ 5 การสรุปจัดระเบียบความรู้ ขั้นที่ 6 การปฏิบัติหรือแสดงผลงาน ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้ มาออกแบบออกเป็นขั้นตอน โดยนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 ท่าน ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00

4.3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาธุรกิจโรงแรมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม โดยการนำแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 ท่าน ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 หลังจากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา โดยไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน ซึ่งเคยเรียนวิชานี้แล้ว และนำผลคะแนนของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้มาหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายข้อ ด้วยการวิเคราะห์แบบอิงเกณฑ์ของเบรนนาน ซึ่งได้ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.53-0.73 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.27-0.80 (ภัทรา นิคมานนท์, 2558) แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .935

4.3.3 แบบสอบถามความพึงพอใจมีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล ในวิชาธุรกิจโรงแรมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ที่กำหนดค่าออกเป็น 5 ระดับ โดยผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการประเมินไว้ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านครูผู้สอน ด้านการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล โดยนำแบบสอบถามความพึงพอใจมีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลในวิชาธุรกิจโรงแรมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1

สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงหนาท ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 ท่าน ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00

4.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างโดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

4.4.1 ขั้นเตรียมผู้เรียนก่อนดำเนินการทดลอง

แนะนำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล วิธีการเรียนของนักเรียน วิธีการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้เรียนรู้แบบชิปปาโมเดล และวิธีการทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล กับกลุ่มตัวอย่าง

4.4.2 ขั้นดำเนินการทดลอง

ทำการทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่างก่อนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล และดำเนินการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 เป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ

4.4.3 ขั้นดำเนินการหลังการสอน

(1) ทำการทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

(2) นำคะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

(3) ทำการแจกแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลในวิชาธุรกิจโรงแรมกับกลุ่มตัวอย่าง และนำคะแนนมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าระดับความพึงพอใจ

4.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลในวิจัยนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยใช้สถิติ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน คะแนนเฉลี่ยทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล และค่าความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่ได้เรียนรู้แบบซิปปาโมเดลของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา อำเภอเลิงนกทา โดยใช้สถิติทดสอบที (t-test for dependent samples)

5. ผลการวิจัยและอภิปราย

ผลการศึกษาการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล รายวิชาธุรกิจโรงแรมและผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล ในวิชาธุรกิจโรงแรมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา

5.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชารายวิชาธุรกิจโรงแรมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา ที่ได้รับการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล โดยทดลองใช้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 40 คน และใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One group, Pretest - Posttest design ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล รายวิชาธุรกิจโรงแรม จากนั้นให้นักศึกษาเรียนรายวิชาธุรกิจโรงแรม ด้วยรูปแบบซิปปาโมเดล ประกอบไปด้วยเนื้อหา 4 เรื่อง ได้แก่ เรื่องการแบ่งสายงานความรับผิดชอบในงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม เรื่องชนิดของการบริการ เรื่องความรู้เกี่ยวกับเครื่องดื่ม และเรื่องขั้นตอนการบริการลูกค้า จนจบเนื้อหาแล้วให้นักศึกษาทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล รายวิชาธุรกิจโรงแรมอีกครั้ง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันในการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ และนำผลการทดสอบของนักศึกษาทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์ พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 16.00 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.29 และมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 24.25

คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.46 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบ
คะแนนเฉลี่ยด้วยการใช้สถิติทดสอบที พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาธุรกิจโรงแรม
ที่ได้รับการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 โดยพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่หลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล
รายวิชาธุรกิจโรงแรมแล้วสามารถตอบคำถาม จำแนกความรู้ คิดวิเคราะห์ และมีทักษะ
กระบวนการสร้างความรู้ด้วยตนเอง การลงมือปฏิบัติ และการแก้ปัญหาได้ดีกว่าก่อน
การได้รับการจัดการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล รายวิชาธุรกิจโรงแรม ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาธุรกิจโรงแรม
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา
สิงหนาท ที่ได้รับการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	t	p-value
ก่อนเรียน	40	16.00	3.29		
หลังเรียน	40	24.25	2.46	11.67*	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการเปรียบเทียบดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบ
ซิปปาใช้หลักการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนให้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้
เปิดโอกาสให้ผู้เรียนนั้นได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบ
ซิปปาโมเดลมีชั้นการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอนอย่างชัดเจน โดยเริ่มจาก
ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นที่ 3 การศึกษาทำ
ความเข้าใจ/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยน
ความรู้ความเข้าใจกับกลุ่มเป็นชั้นที่ผู้เรียนอาศัยกลุ่ม ขั้นที่ 5 การสรุปจัดระเบียบความรู้
ขั้นที่ 6 การปฏิบัติหรือแสดงผลงาน และขั้นนี้เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดง
ผลงานการสร้างความรู้ของตนให้ผู้อื่นรับรู้ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบความเข้าใจ

ของตนเองโดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำเพิ่มเติม ชั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้เป็นขั้นของการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการนำความรู้ความเข้าใจของตนไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อเพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจโดยการใช้รูปแบบการทำการกิจกรรมในการส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาตามขั้นตอนการแก้ปัญหาและทักษะการเชื่อมโยงกับชีวิตจริง โดยผู้สอนจะเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของปัญหาและเป็นผู้คอยให้คำแนะนำเมื่อผู้เรียนแก้ปัญหาผิด สอดคล้องกับแนวคิดของจอห์น ดิวอี้ (1969) กล่าวว่า การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติจริง เป็นการจัดกิจกรรมในลักษณะกลุ่มปฏิบัติการที่เรียนรู้ด้วยประสบการณ์ตรงจากการเผชิญสถานการณ์จริงและการแก้ปัญหา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้จากการกระทำ ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง ฝึกคิด ฝึกลงมือทำ ฝึกทักษะกระบวนการต่างๆ ฝึกการแก้ปัญหาด้วยตนเอง และฝึกทักษะการเสาะแสวงหาความรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม กระบวนการเรียนรู้แบบแก้ปัญหา เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนคิดเป็นและแก้ปัญหาเป็น สอดคล้องกับงานวิจัยของกัลยรัตน์ มั่นสัจย์ (2562) พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปาวิชาคอมพิวเตอร์มี คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 15.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.97 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 27.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.54 เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัทมา เล็กยินดี และ มนัสนันท์ น้ำสมบูรณ์ (2559) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง สิ่งแวดล้อมในภูมิภาค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนด้วยรูปแบบชิปปาสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2545) ที่กล่าวว่า ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง แลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจจนเกิดเป็นความรู้ใหม่จากการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เพราะการเปิดโอกาสให้กับผู้เรียนได้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองจะทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำความรู้ที่เกิดขึ้นได้ยาวนานกว่าการสอนแบบปกติ

5.2.2 ผลการประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ในวิชาธุรกิจโรงแรม ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ที่กำหนดค่าออกเป็น 5 ระดับ นำมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย

และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการประเมินไว้ จำนวน 20 ข้อ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านครูผู้สอน ด้านการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ และด้านกรวัดและประเมินผล โดยผู้วิจัยนำแบบประเมินมาให้นักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงหนาท ประเมินความพึงพอใจหลังจากนักศึกษาได้รับการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล รายวิชา ธุรกิจโรงแรมจนครบเนื้อหาแล้วนำมาวิเคราะห์ผลการประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ในวิชาธุรกิจโรงแรม เมื่อพิจารณาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ในวิชาธุรกิจโรงแรมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงหนาท โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.63, S.D. = .17$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจที่อยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 3 ด้าน และอยู่ในระดับมากจำนวน 1 ด้าน ความพึงพอใจที่อยู่ในระดับมากที่สุดเป็นลำดับแรก คือ ด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 4.51, S.D. = .27$) รองลงมา คือ ด้านการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ($\bar{X} = 4.46, S.D. = .31$) ความพึงพอใจมากที่สุดเป็นลำดับสุดท้าย คือ ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.40, S.D. = .36$) ส่วนความพึงพอใจที่อยู่ในระดับมาก คือ ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.09, S.D. = .33$) ซึ่งผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดด้านครูผู้สอน เป็นอันดับแรก อาจเป็นเพราะครูผู้สอนได้มีการเตรียมความพร้อมในการเรียนการสอนเป็นอย่างดี และเข้าใจในบริบทของผู้เรียน ได้มีการปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้ยืดหยุ่น เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ Brande (1993) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนแบบยืดหยุ่นเป็นการเรียนที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนโดยการปรับสภาพและรูปแบบการเรียนรู้และสื่อการสอนรูปแบบต่าง ๆ ให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างกัน สำหรับด้านการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X} = 4.46, S.D. = .31$) ที่เป็นดังนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลมีขั้นตอนการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอนอย่างชัดเจน เริ่มต้นจากการทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียน และให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้เพิ่ม ศึกษาทำความเข้าใจกับความรู้ใหม่ แล้วนำไปแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจผู้อื่น นำมาสรุปความรู้ทั้งหมดอย่างเป็นขั้นตอน และนำความรู้ที่ได้แสดงผ่านผลงานหรือได้ลงมือปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนนั้นเรียนด้วยความกระตือรือร้น เกิดการคิดวิเคราะห์ และตัดสินใจลงมือปฏิบัติได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับทฤษฎีความพึงพอใจของ Bloom (1976)

กล่าวว่า ถ้าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมตามที่ผู้เรียนต้องการ จะทำให้ผู้เรียนเรียนด้วยความกระตือรือร้น และความมั่นใจส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น ส่วนความพึงพอใจด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.09$, S.D. = .33) ที่เป็นดังนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนได้จัดสภาพแวดล้อมส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการกระตือรือร้น ได้แสดงความคิดเห็น มีบรรยากาศการเรียนรู้อันสนุกสนานทำให้ผู้เรียนมีความสุขกับการเรียนส่งผลให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ระบุไว้ใน ในหมวด 4 แนวทางการศึกษา มาตรา 24 ข้อ 5 ว่าส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและอำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ และความพึงพอใจด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = .36) เป็นดังนี้อาจเป็นเพราะการวัดและประเมินผลทำให้ผู้เรียนทราบเกณฑ์การประเมินผลล่วงหน้า มีการวัดและประเมินผลงานเชิงประจักษ์ ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมประเมินผลชิ้นงานของตนเอง และผู้เรียนได้รับทราบผลการประเมินย้อนกลับทำให้ผู้เรียนได้นำไปปรับปรุง และพัฒนาในงานครั้งต่อไปให้ดีขึ้นกว่าเดิม สอดคล้องกับงานวิจัยของสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภมร แสงกุล (2563) พบว่า ด้านการวัดผลและประเมินผล นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล ในวิชาธุรกิจโรงแรม ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม

รายการประเมิน	ระดับทักษะ		
		S.D.	แปลผล
ด้านครูผู้สอน	4.51	.27	มากที่สุด
ด้านการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล	4.46	.31	มากที่สุด
ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้	4.09	.33	มาก
ด้านการวัดและประเมินผล	4.40	.36	มากที่สุด
รวม	4.36	.17	มากที่สุด

6. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอน

1. จัดการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปาโมเดล ครูผู้สอนควรอธิบายขั้นตอนและแนวทางการเรียนให้ผู้เรียนได้เข้าใจอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนเมื่อทำกิจกรรมกลุ่มไม่เกิดความสับสนและไม่เกิดความล่าช้าในขณะที่ทำกิจกรรม และควบคุมเวลาในการดำเนินกิจกรรมให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้

2. การแบ่งกลุ่มผู้เรียนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ควรคำนึงถึงความสัมพันธ์ และความเหมาะสมของผู้เรียน รวมทั้งพฤติกรรมโดยของผู้เรียนและสมาชิกภายในกลุ่มด้วย เพื่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ที่ราบรื่นส่งผลการการทำกิจกรรมต่าง ๆ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

3. จัดการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปาโมเดล ครูผู้สอนควรจัดเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัย บริบท สภาพแวดล้อม และต้องคำนึงถึงความสามารถและความรู้เดิมของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบวิธีการจัดการเรียนรู้รูปแบบชิปปาโมเดล กับวิธีสอนในรูปแบบอื่น ๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลายๆ ด้าน

2. ควรมีการวิจัยในการสร้างชุดการสอนในวิชาการจัดการงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม ในรูปแบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเป็นการเสริมสร้างผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างหลากหลาย

3. ควรมีการวิจัยผลของการใช้รูปแบบการสอนแบบชิปปาโมเดลและแบบปกติ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของผู้เรียนในสาขาวิชาอื่น ๆ

7. เอกสารอ้างอิง

- กัลย์รัตน์ มั่นสัจย์. (2562). ผลการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปาโมเดลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์).
- ชาติชาย วุฒินากุล. (2560). การเรียนการสอนสมัยใหม่รูปแบบโครงงาน. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ทิตินา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน:องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิตรรัตน์ เงินวิทย์และ สมจิต จันทร์ฉาย. (2557). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะกระบวนการทำงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยีโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนโมเดลซิปปา. ใน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม, การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 6. (321). นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- นวลจันทร์ ปารณีนัน. (2560). การจัดการเรียนรู้ในยุคสมัยใหม่. นครปฐม: ปริ้นดิงคัลเลอร์.
- ปัทมา เล็กยินดี และ มนัสนันท์. (2559). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการแปลความ และทักษะการตีความเรื่อง สิ่งแวดล้อมในภูมิภาค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยรูปแบบซิปปา. *วารสารวิชาการ Veridian E – Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*, 9(2), 1671-1690.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. ราชกิจจานุเบกษา, สืบค้นเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2564, จากเว็บไซต์: www.ratchakitcha.soc.go.th.
- ภัทรา นิคมานนท์. (2558). การวัดและประเมินผลการเรียน. กรุงเทพฯ: อักษรราฟพัฒนา.
- ภมร แสงกุล. (2563). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาไสธ. (สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต).
- รัฐญา จิตติมากร. (2557). การเรียนการสอนโดยโครงการ. ปัตตานี: โรงเรียนบ้านจาแบปะ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานีเขต 1.
- ลินดา สว่างศรี. (2558). รูปแบบการเรียนการสอนแบบซิปปา สำหรับครูยุคปฏิรูปใหม่. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2558). หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2557. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี.

- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 พ.ศ. 2560-2564, สืบค้นเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2564, จากเว็บไซต์: www.nesdc.go.th.
- เสาวภา พรหมทา. (2558). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องธุรกิจในชีวิตประจำวัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- Bloom, B.S. (1976). Human Characteristic and School Learning. New York: McGraw Hill.
- Brande, L.V.D. (1993). Flexible and distance learning. Chichester: John Wiley and Sons.
- John Dewey. (1969). Philosophy Education and Reflective Thinking. In Thomas O. Buford Toward Philosophy of Education.